

«La meva vida, una aventura en paracaigudes»

Jaime Hernández Ojeda va néixer a Guadalajara, Mèxic. El dissabte 25 de maig, als quaranta anys, va rebre l'ordre sacerdotal a Roma. Com ell mateix diu, la seva vida té molt d'“itinerant trajectòria”: París, Mont-real, São Paulo, Cleveland... I també va fer escala un temps a Barcelona, ciutat on va conèixer l'Opus Dei gràcies a una companya de feina.

31/05/2024

La raó que la seva vida respongui a una “itinerant trajectòria” és degut fonamentalment a la seva formació acadèmica. Va iniciar estudis de Medicina a la Universitat de Guadalajara, la seva ciutat natal. Gràcies a una sèrie de beques, es va traslladar a París a mitjan carrera per continuar els estudis i va completar la formació a Montreal i São Paulo i, finalment, va acabar la carrera a Madrid. Després es va traslladar a Barcelona per continuar amb l'especialitat mèdica en Cardiologia a l'Hospital Clínic. Va continuar amb el Doctorat en Medicina a la Universitat de Barcelona amb menció internacional per la Universitat de Brussel·les, investigant sobre arrítmies genètiques, particularment la síndrome de Brugada. Posteriorment,

es va mudar als Estats Units per realitzar la subespecialitat en Electrofisiologia Cardíaca a la Cleveland Clinic, on es va especialitzar en l'ablació per catèter d'arrítmies cardíagues complexes.

Durant aquest periple acadèmic també van sorgir les inquietuds espirituals. Estant a Barcelona va descobrir l'Opus Dei com a camí de santedat cristiana. I va sentir la crida de Déu per aquest camí. Més tard, quan era a Cleveland, li va sorgir la possibilitat de traslladar-se a Roma per estudiar Teologia a la Pontifícia Universitat de la Santa Creu. I, fer maletes, no sembla res difícil per a en Jaime. Va completar el Batxillerat en Teologia i actualment està finalitzant la Llicenciatura en Teologia Moral, amb plans de continuar amb el Doctorat estudiant la importància de la consciència per al desenvolupament de virtuts en l'ètica mèdica.

Podria compartir de manera més detallada el seu camí cap a la vocació a l'Opus Dei?

Vaig néixer i em vaig criar al si d'una família catòlica devota i vaig rebre tota la meva educació en col·legis catòlics fins a la universitat. He estat catòlic practicant tota la meva vida. Tot i això, va ser a Barcelona on vaig descobrir l'Opus Dei. Encara que havia sentit a parlar-ne, sempre l'havia percebut com una institució més dins l'Església, mai no havia conegut cap dels seus membres.

Els dos anys que vaig passar fora de Mèxic abans d'arribar a Barcelona els considero un període de preparació. L'ambient on vivia era molt descristianitzat, diferent de l'entorn familiar i social on havia crescut. Tot i estar lluny de la família i amics, era conscient que molt poca gent tenia l'oportunitat de viure l'experiència que m'oferia aquesta

beca. Aquesta situació, més la meva personalitat habitualment alegre, em va portar a demanar-me com podria mantenir l'alegria sabent que estava separat del meu cercle proper. Sense tenir una resposta clara i sense conèixer ningú a qui recórrer, vaig decidir resar diàriament. Vaig començar a fer oració mental a l'Església propera a l'hospital on em trobava. Va ser llavors quan vaig comprendre que calia tenir una “vida equilibrada”, encara que no tenia les paraules exactes per descriure-la.

Vaig elaborar un pla que abraçava quatre aspectes: continuar amb la pregària diària, ja que només amb l'ajuda de Déu podria seguir endavant, especialment en sentir-me sol i sense conèixer ningú; continuar estudiant molt per aprofitar la beca que tenia, la qual requeria mantenir altes qualificacions; cultivar amistats significatives, reconeixent la

importància de tenir bons amics i evitar l'aïllament; i, finalment, cercar sempre el bé de les altres persones sense centrar-me en mi mateix.

Dur a terme el pla va tenir un efecte molt positiu, gràcies a amics i notes obtingudes, vaig aconseguir altres beques que em van permetre continuar els estudis a les altres ciutats. Alhora, era plenament conscient de l'acció de Déu en tot això, cosa que m'impulsava a continuar pregant. No obstant això, visitava discretament l'Església i assistia a Missa sense que ningú se n'adonés; encara que no ho amagava, tampoc ho manifestava obertament. Però va ser quan vaig arribar a Barcelona que vaig comprendre que calia compartir aquest pla o estil de vida amb els altres, així més persones podrien ser felices. Però no tenia el llenguatge ni els arguments per explicar què estava vivint personalment.

Aleshores vaig conèixer una doctora a l'hospital on treballava. Tots dos érem a l'inici de l'especialitat, tot just acabar la carrera de Medicina. Tot i que ella s'especialitzava en Oncologia i jo en Cardiologia, compartíem rotacions conjuntes durant el primer any. Va ser la primera persona catòlica practicant que vaig conèixer a l'hospital. En certa ocasió, em va sol·licitar que la cobrés a l'hospital durant uns quants dies perquè estaria fora. En tornar, li vaig preguntar sobre les seves vacances, i em va respondre que no havia anat de vacances, sinó de recés espiritual. Quan li vaig preguntar sobre el recés, va confirmar-me que havien estat uns dies dedicats a la pregària i em va dir que hi havia assistit amb persones de l'Opus Dei. -Els coneixes?- Em va preguntar. Li vaig respondre que n'havia sentit a parlar, però mai havia conegut cap membre personalment. Aleshores ella em va dir: “Jo soc de l'Opus Dei”.

Vam tenir algunes converses on em va explicar aspectes generals de l'Obra. Em vaig omplir d'inquietud, ja que tenia moltes preguntes i un gran desig de trobar respostes. Vaig insistir en el meu interès per assistir a un centre de l'Opus Dei i rebre formació. Després d'algunes setmanes d'espera, finalment em va proporcionar el contacte d'un centre per a nois universitaris al qual podria assistir. Aquella mateixa tarda vaig trucar-hi per telèfon.

Casualment, aquell dia començava la novena a la Immaculada Concepció, així que vaig quedar amb el director del centre a trobar-nos a l'Església de Montalegre per assistir-hi junts. Després de finalitzar la novena, tot anava molt de pressa; vaig començar a rebre direcció espiritual, plantejava totes les meves qüestions i aplicava tot allò que aprenia. Vaig començar també a participar de mitjans de formació cristiana.

Tres mesos més tard, ja veia que el meu camí era formar part de l'Opus Dei. El meu anhel era ser un bon catòlic, un bon metge, construir una família sòlida i tenir bons amics. Vaig descobrir que el concepte de "vida equilibrada", a què em referia, consistia a viure les virtuts, buscar la santificació en la vida quotidiana i el desig de compartir-ho amb els altres, i això es deia apostolat. Veia clarament que l'Opus Dei s'alineava perfectament amb l'estil de vida a què aspirava.

Sentia que Déu em cridava a ser part de l'Obra, encara que abans no havia considerat el celibat com a part de la meva vida. Vaig comprendre la importància de resar-ho i considerar-ho com a part del procés de discerniment. En aquell moment, també vaig prendre consciència de l'amor abundant que Déu m'havia brindat al llarg de la meva vida, i estava profundament agraït per això.

Va sorgir en mi un fort impuls de lliurar-li la meva vida del tot, fins i tot incloent el celibat. Per això, vaig decidir fer aquest pas. Vaig sol·licitar ser admès com a numerari conscient que era el que Déu em demanava. Va ser com llançar-me en paracaigudes. Des d'aleshores, he descrit la meva vida d'aquesta manera, com una aventura en paracaigudes, amb Déu com el meu paracaigudes, sempre present i portant-me a llocs i situacions que mai no s'hauria imaginat.

... i el seu camí al sacerdoci?

Com a numerari de l'Opus Dei, la meva vida va experimentar un gran avenç en totes les dimensions. Vaig anar enfortint la meva relació amb Déu, coneixent moltes persones i cultivant amistats. Les converses als centres i l'ambient de família han estat fonamentals per al meu creixement personal, permetent-me

aprendre diferents aspectes de la vida quotidiana. Des de la meva primera visita a un centre de l'Obra, vaig experimentar una sensació de llar que s'ha repetit a tots els centres on he viscut, fins i tot a diferents països.

A més, la meva carrera professional va continuar avançant amb èxit, trobant sempre algú disposat a orientar-me en moments clau. Sento que Déu em xiuxiueja a través d'aquestes persones, mostrant-me el camí que havia de seguir segons els seus plans per a mi. Vaig aprovar els exàmens per obtenir l'acreditació com a metge als Estats Units, vaig completar alguns mesos de la meva especialitat en Cardiologia en un hospital associat a Harvard Medical School i vaig ser acceptat al programa de subespecialitat a la Cleveland Clinic. Al mateix temps, contribuïa a la formació de joves universitaris, cosa que em va

permetre conèixer moltes persones i, alhora, sentir la necessitat de millorar la meva formació personal. Després de viure vuit anys a Barcelona, em vaig traslladar als Estats Units.

Al meu nou país de residència, col·laborava en la formació d'universitaris i joves professionals a Cleveland durant la setmana, i els caps de setmana ajudava a la formació de batxillers a Pittsburgh. Constantment m'adonava que rebia més de Déu del que jo havia lliurat, fins i tot quan ja li havia donat tota la meva vida. Experimentava la seva infinita generositat, cosa que m'impulsava a voler donar encara més, com si estigués perpètuament en deute amb ell. Al mateix temps, sentia un desig creixent d'ajudar les persones de manera més profunda. Tot i que la meva feina com a cardiòleg era apassionant i gratificant, salvant vides humanes

constantment, també en reconeixia les limitacions: tots ens enfrontem a la mort en algun moment.

Tanmateix, contribuir a salvar ànimes és un servei que transcendeix la vida eterna.

Vaig tornar a sentir el xiuxiueig de Déu a través d'altres persones quan vaig rebre la proposta del prelat d'anar a Roma a estudiar Teologia. Aquesta decisió significava fer una pausa a la meva carrera professional i també considerar la possibilitat del sacerdoci. Després de reflexionar-ho i resar-ho, vaig concloure que era una oportunitat única que no podia deixar passar. Si ja havia lliurat la meva vida al Senyor, ara estava disposat a lliurar també la meva carrera. Després de tres anys als Estats Units, em vaig traslladar a Roma.

En traslladar-me a Roma, la història es va repetir: jo havia lliurat tot el

que podia al Senyor, i Ell seguia donant-me encara més. L'experiència ha estat molt enriquidora; conviure amb persones de tot el món vivint l'esperit de l'Opus Dei és únic.

L'estudi de la Teologia és diferent del de Medicina, és fascinant i alhora interpel·lant, té a veure amb la teva vida. Alhora, continuava el meu discerniment sobre la possible crida al sacerdoti. L'any passat, el prelat em va preguntar si estava disposat a ordenar-me prevere, vaig respondre afirmativament. Actualment, en el meu cinquè any vivint a Roma, visualitzo la meva vocació com a sacerdot en continuïtat amb la meva tasca com a metge. La diferència és que la feina com a sacerdot consistirà a salvar vides per a l'eternitat.

Ens pot dir alguna cosa més sobre el paper de la família, escola, amics en la seva vocació?

La meva família ha estat fonamental en tot aquest procés. Va ser al si familiar on vaig rebre la formació catòlica des de la meva infància. Sempre han donat suport a les meves decisions i s'alegren sincerament en veure'm feliç. Tot i que al principi no estaven familiaritzats amb l'Opus Dei, després de veure la meva vocació, ells han participat en alguns mitjans de formació oferts per l'Obra. Poc temps després, la meva mare va sol·licitar ser admesa com a supernumerària.

Cada membre té virtuts que admiro i que m'han servit d'exemple en moments en què les he hagut de posar en pràctica. El que més admiro de la meva mare és la seva pietat. És una de les persones més devotes que he conegut, i la seva fe li atorga la fortalesa per fer front a situacions difícils amb una serenitat admirable. En vaig aprendre el valor de la pregària i la gratitud constant envers

Déu. Des de petit, em recordava constantment que tot el que tenim ho devem a Ell.

Del meu pare, admiro el seu despreniment material. Recordo com sempre cedia tots els seus ingressos perquè l'administració financera de la llar la fes la meva mare, mantenint només allò essencial per a les seves pròpies necessitats. La seva generositat sempre va ser present perquè a nosaltres no ens calgués res.

Tinc una sola germana, van ser els designis de Déu. El que més n'admiro és la seva docilitat. Sempre està disposada a fer alguna cosa per complaure els altres, fins i tot quan els seus propis desitjos podrien ser diferents.

En haver estat educat en col·legis catòlics, la formació que rebia a casa es va veure sempre reforçada a l'escola. Alhora, els amics també han

tingut un paper important en la meva vocació. Com he dit anteriorment, crec que Déu xiuxiueja a través d'altres persones. Totes les decisions que he pres a la meva vida han involucrat escoltar els consells de bons amics, persones que sempre m'han orientat en la bona direcció. Veig clarament la mà de Déu darrere d'això, ja que sempre ha posat a la meva vida persones que m'han orientat adequadament en la presa de decisions importants.

Quin paper creu que deu tenir el capellà avui dia? En el seu cas cuidar i curar han de ser dos aspectes importants...

Com a metge, trobo moltes similituds entre la meva feina i la tasca del sacerdot, que actua com a metge de les ànimes. Igual que el metge es dedica a cuidar i curar el cos, el sacerdot té la tasca important de cuidar i curar l'ànima, amb la

diferència que el seu treball té efectes per a la vida eterna, cosa que el fa encara més rellevant. Considero que, d'alguna manera, Jesús també exercia el paper de metge, ja que la majoria dels primers miracles van ser curacions.

El sacerdot és cridat a ser una figura de Crist entre els altres. Moltes vegades, la meva tasca com a sacerdot implicarà guarir les ànimes de les ferides amb l'ajuda de la gràcia del Senyor a través dels sagraments. Igual que la medicina implica no només guarir sinó també tenir cura, el sacerdoci implica la cura de l'ànima mitjançant l'escolta, l'acompanyament i l'afecte. Davant del patiment de tantes persones, el sacerdot està cridat a ser sempre una font de consol, ja que està arrelat en Jesucrist, font de fe i esperança, i ser un suport en què altres puguin confiar.

Personalment, m'omple d'il·lusió poder ajudar a renovar el cor de les persones perquè bategi al mateix ritme que el cor de Crist. En això consisteix la veritable felicitat, que en darrera instància, és l'anhel més profund que tots tenim.

Com poden els sacerdots de la Prelatura servir cada cop millor l'Església? I com els laics podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

Com a elements d'unitat, la desunió és font de separació, cosa que el mal cerca a l'Església. Davant possibles conflictes i diferents postures, els sacerdots de la Prelatura podríem col·laborar sent creadors de ponts, capaços de reconèixer el que és bo en cada postura per apropar-nos junts a la veritat. Contribuint amb l'atenció espiritual dels nostres germans sacerdots i laics, mantenint la fidelitat i obediència que formem

part de l'Església com a sacerdots de l'Obra, desitjant servir-la com l'Església vulgui ser servida.

Considero que part de la crida universal a la santedat i a l'apostolat abasta l'interès dels laics per tenir preveres sants, així com els sacerdots cerquen la santedat del laïcat. Si el primer apostolat és amb les persones que tenim a prop, els laics haurien d'interessar-se per la santedat dels sacerdots, cosa que implica, per una banda, pregar perquè siguem sants i, de l'altra, corregir-nos quan sigui convenient, parlant-ho amb qui correspongui . Si les persones que ens estimen no ens corregeixen, no hi haurà ningú que ho faci.

La pregària i la correcció fraterna són excel·lents mitjans mitjançant els quals els laics poden ajudar els sacerdots no només a ser millors, sinó a ser sants, la finalitat a la qual tots estem cridats.

El Papa Francesc a *Christus vivit* explica que Jesús ens regala una invitació a formar part d'una història d'amor que s'entreteixeix amb les nostres històries. Veu així la seva vocació?

Totalment. La iniciativa sempre ve de Déu. Quan som conscients que moltes coses que tenim no les hem triades, sinó que se'ns han donat. Per exemple, no triem on naixem, ni la família en què creixem, ni el nostre idioma nadiu, la nostra altura o to de veu. Reconèixer si sóc baix o alt, tinc habilitat per cantar o no, tinc destresa esportiva o sóc descoordinat per als esports, tot això que se'ns ve donat són regals de Déu. Ell ens estima així i a més compta amb això perquè aconseguim la missió que ha pensat per a cadascun de nosaltres, per arribar a la fi última de la nostra vida.

Això implica un esforç personal a diferents àrees. Però per donar fruit cal primer plantar la llavor, deixar actuar el Senyor, ja que sense llavor no hi ha fruit. La fi de la nostra vida no ho assolirem sense l'ajuda de Déu, ja que és un fi més enllà del que els nostres esforços humans poden assolir. Estem cridats a la unió íntima amb Déu, a través de gran varietat de camins que ens porten a Ell, però per arribar a Ell només ho podem fer amb la seva ajuda.

En això consisteix la història d'amor, no és una cosa imposada des de fora, sinó deixar actuar Déu a la teva vida, deixar que la llavor creixi i anar corresponent a aquest creixement sense tallar-ne les branques.

D'aquesta manera, la vida esdevé fascinant, sempre nova, amb reptes que impulsen a seguir endavant. Sens dubte, hi haurà dificultats i caigudes, però precisament comptem amb l'ajuda de Déu, que sempre és

present, que sempre ens ajuda a seguir endavant. Quan deixem actuar a Déu a les nostres vides, ens adonem que no només és que Ell ens hagi estimat primer, sinó que, a més, sempre ens dona més.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

La por que algunes persones poden tenir és pensar que en permetre que Déu actuï en les seves vides, ja sigui al matrimoni o al celibat, la seva llibertat es veurà limitada. Però en realitat passa tot el contrari. Quan hom descobreix la invitació de Déu a seguir-lo en qualsevol estat de vida, s'activa la llibertat en implicar una decisió pròpia cap al Bé.

Ho comparo com quan triem una carrera o ocupació. Si algú decideix estudiar Medicina, i la millor facultat de Medicina és a una universitat que

només ofereix aquesta carrera, no li importarà que no hi hagi enginyeria o arquitectura, perquè això no és el que aquesta persona vol estudiar. Encara que sigui conscient que l'enginyeria i l'arquitectura són carreres bones i necessàries per a la societat, no són les opcions que aquesta persona ha triat. I no perquè hagi triat Medicina vol dir que és menys lliure, sinó tot al contrari, va decidir triar Medicina perquè és lliure.

De manera similar, l'elecció de seguir Déu, ja sigui en el matrimoni o en el celibat, no limita la llibertat, perquè descobrim que Ell és el Bé més gran, el millor que podem triar, ja que, com esmentava abans, només amb la seva ajuda podem arribar per fi al que estem cridats. És la llibertat allò que ens permet triar, i exercint la nostra llibertat en triar és com ens tornem més lliures. Com millor sigui el bé que elegim, més lliures serem, i

com que no hi ha més bé que Déu, som absolutament lliures quan l'escollim a Ell.

Aquesta és una de les coses que més m'entusiasma compartir com a sacerdot: Déu no treu, sinó que sempre dona més, i tots els béns elegits en una jerarquia correcta i d'acord amb el camí que hem elegit ens ajudaran a assolir el nostre fi últim, la felicitat plena.

Ja té data i lloc per a la Missa Nova? Sap on anirà un cop ordenat?

Vaig celebrar la Missa d'Acció de Gràcies per l'Ordenació el 26 de maig a la Basílica de Sant Apolinar a Roma. Tot i que també em faria molta il·lusió poder celebrar una Missa d'Acció de Gràcies a Barcelona, ja que va ser on vaig conèixer l'Opus Dei, i a Guadalajara, la meva ciutat natal. En acabar els estudis de doctorat en Teologia, aniré a viure

als Estats Units, encara que no sé a quina ciutat.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-
jaime-hernandez-ojeda/](https://dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-jaime-hernandez-ojeda/) (08/08/2025)